

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 111, Έτος 11ο, Φεβρουάριος 2005

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Στο προηγούμενο φύλλο μας υπ' αρ. 110 και στο κείμενό μας υπό τον απλοϊκό τίτλο «Ο καμένος στο χυλό ας μην ντραπεί να φουσήξει και το γιαούρτι», τοιμήσαμε να φουσήσουμε το αθώο γαλακτοκομικό προϊόν και -όπως δείχνουν τα πράγματα- απεδείχθη πιο καυτό από τον ζέοντα χυλό!

Βαδίζουμε λοιπόν σαν Κράτος πειθαρχικά προς εκτέλεση των Οδηγιών 2000/43 και 2000/78 της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ώστε να διασφαλίζεται, όπως διευκρινίζει η εφημερίδα «Καθημερινή» με άρθρο της την 24-10-04, «η αρχή της ίσης μεταχείρισης των μεταναστών. Καταρτιζόμενο νομοσχέδιο εισάγει νομικά μέσα προστασίας και προβλέπει αποτελεσματικές κυρώσεις, ώστε να αποτραπεί κάθε διάκριση λόγω φυλετικής ή εθνοτικής καταγωγής, καθώς και λόγω θρησκευτικών ή άλλων πεποιθήσεων, αναπηρίας, ηλικίας και σεξουαλικού προσανατολισμού στον τομέα εργασίας και απασχόλησης».

Βάσει των παραπάνω Οδηγιών της Ε.Ε. υποχρεούμεθα διά νόμου να απαλείψουμε κάθε έννομη διάκριση που μπορεί μέχρι τώρα να απαγορεύει σε όλους τους εργαζομένους των παραπάνω κατηγοριών να καταλαμβάνουν και τις πλέον ευαίσθητες θέσεις του Δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα, εφ' όσον διαθέτουν τα τυπικά προσόντα!

Από την άλλη μεριά οι εν λόγω Οδηγίες ζητούν, το κρά-

(Συνέχεια στην σελ. 1)

Αρχή Τριωδίου - αρχή μέτανοιάς

Εφτασε κι εφέτος το ευλογημένο Τριώδιο, η πλούσια σε νοήματα αυτή περίοδος της εκκλησιαστικής μας ζωής, μα και σε βιώματα και πνευματικές εμπειρίες για πολλούς πιστούς χριστιανούς που την παίρνουν στα σοβαρά και την ζούνε εν αληθεία και αγάπη.

Μόλις από την αρχή του το Τριώδιο, από την πρώτη Κυριακή, δηλαδή, «του Τελώνου και του Φαρισαίου, μας εισάγει σιγά-σιγά στα βαθειά νοήματα της Ορθοδόξου πίστεώς μας που αποτελούν τα θεμέλια του εκκλησιαστικού μας βιώματος.

Στην γνωστή σε όλους μας παραβολή δύο άνθρωποι στάθηκαν απέναντι στον Θεό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης. Ο μεν πρώτος προσευχήθηκε στον Θεό με πολύ σιγουριά για τον δίκαιο εαυτό του, υπερηφανευόμενος για τις καλές του πράξεις και για την αναμάρτητη ζωή του που δεν είχε καμία σχέση με την κατακριτέα αμαρτωλή ζωή, τόσο του συμπροσευχομένου του τελώνη, όσο και των υπόλοιπων ανθρώπων. Ο δε έτερος, με ειλικρίνεια και ταπείνωση, με αλήθεια και αγάπη, ζητούσε από τον Θεό την συγχώρεση και την δικαίωση.

Τελικά η γνωστή παραβολή καταλήγει με την δικαίωση από τον Ιησού Χριστό του ταπεινού τελώνη και την αποστροφή Αυτού προς τον υπερήφανο Φαρισαίο.

Αν κάναμε την προσπάθεια να ερμηνεύσουμε την παρα-

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ «ΙΣΧΥΡΩΝ»

«**Ὡ**σπερ γὰρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Ματθ. κδ' 27). Το ίδιο γνώρισμα έχει και η κάθε αλήθεια που φωτίζει τον νου μας. Σαν αστραπή κι αυτή στιγμιαία λάμπει δίνοντάς μας μια ιδιαίτερα αδιαμφισβήτητη βεβαιότητα για το περιεχόμενό της.

Μέσα απ' αυτή την καταίγδα που ξέσπασε τελευταία μέσα στους κόλπους της Δικαιοσύνης και στη συνέ-

χεια βρήκε διέξοδο κατευθυνόμενη σε αποδοτικότερο για τα κανάλια στόχο, την Εκκλησία. Μέσα απ' όλη αυτή την «βαβούρα» των παθιασμένων κριτών που... ετηλεθεασάμεθα, μια γνώμη κατ' αρχή θα μπορούσαμε να εκφράσουμε με βεβαιότητα. Την σχέση κοινωνίας που υπάρχει, αλληλοκατανόησης και αλληλοσυμπαράστασης μεταξύ των «ισχυρών».

Όσο κι αν έχουν διαφορετικές πεποιθήσεις και αρμοδιότητες τα πρόσωπα αυτά, που κατοικούν στο κοινωνικό ρετιρέ, το «υπεράνω παντός νόμου», συγγενεύουν μεταξύ τους και αλληλοϋποστηρίζονται κατά τέτοιον

τρόπο -μέσω της «ισχύος» τους- που είναι «αξιοθαύματος» και εκπληκτικός για τον απομονωμένο και κατακερματισμένο λαό.

Ανετοι, καλοσυνάτοι, μελίχιοι και πλήρεις βεβαιότητας οι δικτυωμένοι αυτοί συγγενείς, καλό δεν μπορούν να κάνουν σε άνθρωπο αν δεν ικανοποιείται πρώτα το συμφέρον τους. Όταν στραβοπατήσουν δεν τρέχει τίποτα και όταν το παρακάνουν, θα πέσουν στα μαλακά!

Δεν συγκρίνεται η χάρη τους με αυτή την αγχώδη ζωή του πολίτη που υπόκειται σε όλων των ειδών τα «απα-

(Συνέχεια στην σελ. 3)

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελ. 1)

τος μας να μην διακρίνει αναμέσον ετεροφύλων και ομοφυλοφίλων, αφού η «δημοκρατικότητα» και η «αεπιβάλεο» ο άνθρωπος να διορθώνει το φύλο που του έδωσε η φύση και να επιλέγει ο ίδιος φύλο, πιο κουνιστό και ταλαυτευόμενο!

Πώς θα μπορούν στο μέλλον κάποιοι Δήμαρχοί μας να τελούν γάμους ομοφυλοφίλων, όπως συμβαίνει σε άλλες προηγμένες χώρες, έχοντας αναχρονιστικές απόψεις για τα «φλέγοντα» την προοδευτική Ευρώπη προβλήματα;

Πώς είναι δυνατόν τέτοιες αλλαγές να γίνουν στη χώρα μας που το Σύνταγμα της ξεκινάει με την επίκληση του ονόματος της Αγίας Τριάδος και την δήλωση ότι πιστεύουμε εις την θρησκεία της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας του Χριστού;

Απέναντι σε ένα πολυεθνικό και... πολυβιτισιόζικο κράτος, στο οποίο εμμέσως πιεζόμαστε από την Ε.Ε. να μετασχηματιστούμε, είναι ανάγκη να παραιτηθούμε συνταγματικά από το πιστεύω μας, όπως άλλοτε έχει αποχρωματιστεί και η Ευρωπαϊκή Ένωση, στην οποία ανήκουμε μέσω του συντάγματός της, και να καταλήξουμε στον χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας!

Εφ' όσον έτσι έχουν τα πράγματα και πρέπει κατ' αυτόν τον τρόπο να διαμορφωθεί το εργασιακό μας καθεστώς, κατ' ανάγκη οδηγούμεθα στο συμπέρασμα ότι ο οδοστρωτήρας της παγκοσμιοποίησης ήδη κυλάει ουσιαστικά εντός συνόρων της χώρας μας ισοπεδώνοντας τις παραδοσιακές μας αξίες και δολώνοντας το απαξιοτικό του αυτό έργο με κάποια εργασιακά δοσίσματα!

Μεγάλη δύναμη η πίστη! Ζωντάνια η Ορθοδοξία, πάντα αχώνευτη για την Ευρώπη η Ελληνορθόδοξη παράδοση και αταίριαστη τώρα με το νεογέννητο χωρίς Χριστό εμπορολάγνο Σύνταγμα της. Πιέζει τα κράτη μέλη της να εξομωθούν μαζί της για να ζήσουν την νέα εποχή των παγετώνων, μακριά από τον Ήλιο το φως!

Όπως δείχνουν τα πράγματα, όχι μόνο αδιάφορη παρουσιάζεται η Ε.Ε. προς τις Ελληνορθόδοξες μας παραδόσεις αλλά και πολέμιος, αφού επίσημα, άλλωστε, έχει εκφραστεί ότι η ιστορία της αρχίζει από την εποχή του Καρλομάγνου. Τον Η', δηλαδή, αιώνα, περιφρονώντας, έτσι, Ελληνορθό-

δοξο πνευματικό πλούτο τριών χιλιετηρίδων που την έχει θρέψει! Μας ζητάει τώρα ουσιαστικά δια των παραπάνω «Οδηγιών» να μετασχηματιστούμε σε άθρησκο Κράτος μια και δεν έχουμε τώρα μόνο πολίτες που πιστεύουν στην Αγία Τριάδα, αφού έχουν εισρεύσει μέσα στην χώρα μας 1.000.000 μετανάστες αλλόθρησκοι!

Έτσι έχουν συνηθίσει να λύνουν τα προβλήματά τους οι Ευρωπαίοι με την καρμανιόλα!

Ούτως λοιπόν εχόντων των πραγμάτων... και προγραμμάτων υπάρχοντων, κατά πως φαίνεται, για χωρισμόν του Κράτους από της Εκκλησίας... άρχεται ο πόλεμος κάποιων δημοσιογράφων εναντίων της σαν «πρόβα τζενεράλε», για να ιδούμε κατά πόσον ο Ελληνικός λαός θα ευαρεστηθεί με κάτι τέτοιο!

Αφορμές πάντοτε υπάρχουν για όλους και για όλα, οπότε δεν χάνουμε τον καιρό μας παρά αρχίζουμε ν' ανοίγουμε κάποιες «κονσέρβες» που είναι αποθηκεμένες για ώρα ανάγκης...

Έτσι ακολουθούν οι διάφορες δημοσιογραφικές αποκαλύψεις που επισημαίνουν επίμονα και ανελέητα τα διάφορα ηθικά αποστήματα Αρχιερέων ζητώντας να γίνει «κάθαρση εις την Εκκλησία» χωρίς να προσδιορίζουν αν αυτή η κάθαρση θα πρέπει να είναι παρόμοια με αυτή που υπάρχει στο περιβάλλον τους και τα κανάλια που υπηρετούν...

Κάποιοι κατάλαβαν ότι οι καιροί είναι ώριμοι για να κατεβάσουν σαν δήμιοι την μάχαιρα αυτού του χωρισμού.

Γενική πρόβα γίνεται με προβλέψεις και δημοσκοπήσεις για να αποκαλυφθεί πως θ' αντιδράσει ο λαός απέναντι σ' ένα τέτοιο εγχείρημα.

Έτσι, καταβάλλεται κάθε «φιλότιμη» προσπάθεια εκ μέρους των Μ.Μ.Ε., που εν τω μεταξύ έχουν συντελέσει τα μέγιστα για την «εξύψωση» του ήθους του Ελληνικού λαού, να ξεσκεπάσουν τις απίστευτες πράξεις κάποιων ιερωμένων, ώστε να χαρακτηριστεί ανωφελής πλέον για την ωριμότητά μας η νόμιμος ύπαρξη της Εκκλησίας δίπλα στο Κράτος.

Μεγάλες κοινωνικές τομές και βαριά ένοχες πράξεις συντελούνται με την συναίνεση ακόμα πολλών εκλεκτών χριστιανών, που με αυτοπεποίθηση, εμμέσως και εν αγνοία τους τις εγκρίνουν μη έχοντας σχηματίσει μέχρι σήμερα σφαιρική γνώμη των προς την κοινωνία καθηκόντων τους!

Όμως μέσα σ' αυτήν την «κοσμοχαλασιά» που συμβαίνει και την αιφνίδια ανταρσία μέσα στη χώρα μας, ας

Παρηγορήστε τα ορφανά να μην λιγοψυχήσουν και χάσουμε τη χάρη τους και δεν μας ευλογήσουν

Μην κλαίτε που μας πήρανε μακριά τον άνθρωπό μας, τα ορφανά που άφησε κλαίτε και λυπηθείτε.

Ήτανε σπαραγμός ψυχής η εγκατάλειψή τους, να μείνουν απροστάτευτα έρμα στους πέντε δρόμους.

Ν' αποζητούν τον κόρη τους όλα συγκεντρωμένα και να μην αγροικά κανείς τον μαυροσπαραγμό τους.

Άσπλαχνε κόσμε δεν μπορείς τον διπλανό να νοιώσεις και για χατίρι ορφανών να τότε αθώωσεις.

Πού να βρουν στήριγμα ξανά τα μαυροφορεμένα κι ανάπαυση πνευματική τα καλοβουλευμένα;

Ποτέ μην απελπίζεστε, μην δυσανασχετείτε, με τα προσόντα που 'χετε πάλι θα βουλευθείτε.

Πάλι θα έρθει η Άνοιξη θα βγάλει η γη χορτάρι να βόσκουνε τα πρόβατα κι όποιον ο Χάρος πάρει.

ο Παράλογος

μην λυπούμαστε, ας μην στεναχωρούμαστε, αλλά αντίθετα να χαιρόμαστε κι εμείς με κάποιους που ανασταίνονται!

Ας χαιρόμαστε και ας ανασταίνουμε κι εμείς μαζί μ' εκείνον τον απλό πιστό λαό που είναι ισοπεδωμένος από τον «εκκλησιαστικό δεσποτισμό». Από τον μεσαιωνικό δεσποτισμό που τώρα βάλλεται κατά παραχώρηση Θεού από τον δεσποτισμό των δημοσιογράφων, που κάποια ώρα θα έρθει κι η σειρά του. Ας χαιρόμαστε μαζί μ' εκείνο τον ταλαίπωρο λαό που αυτή την ώρα φωνάζει ανασταίνόμενος: Ζει Κύριος ο Θεός και «ή αγάπη σὺδέποτε ἐκπίπτει» (Α' Κορ. ιγ' 8). Η αγάπη που δεν χαιρείται με την αδικία «συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ» (Α' Κορ. ιγ' 6).

Γ. Σ. Γκεζερλής

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ «ΙΣΧΥΡΩΝ»

(Συνέχεια από την σελ. 1)

γορευτικά» και τις «αδέκαστες» αποφάσεις!

Θα έπρεπε ο νόμος να ισχύει το ίδιο για όλους τους πολίτες και όχι κάποιιοι ν' απολαμβάνουν της αιθρίας το απυρόβλητο και να μην διστάζουν να «φορτώνουν φορτία δυσβάστακτα επί των ώμων των ανθρώπων».

Πόσο να φορτωθεί ο αδύνατος άνθρωπος; Πόσο να φορτωθεί ο εξουθενωμένος άνεργος που εξαντλητικά κραυγάζει μπροστά σε αδιάφορους τοίχους; Πόσο να φορτωθεί ο συνταξιούχος που εξέρχεται ανά τας οδούς διαμαρτυρόμενος, ο αγάριστος, για τις πλουσιοπάροχες αυξήσεις κι όχι για τις πενιχρές αποδοχές; Πόσο να φορτωθεί ο ειλικρινής καλλιεργητής της γης; Το θύμα αυτό των καλοβολεμένων συναδέλφων του και των επιτυχημένων ηγετών του, που απ' τη μια τον βγάζουν σαν επαναστάτη να κλείσει τους δρόμους και απ' την άλλη τον επιστρέφουν «νικητή» και ουδέποτε δικαιωμένο;

Πόσο ο ένας, πόσο ο άλλος να αντέξει φορτωμένος, πόσο ο κατώτερος κλήρος και πιστός λαός να αντέξει τον δεσποτισμό, που δεν επιτρέπει εις τον Ι. Ναό να γίνει ζώσα ενορία χωρίς να πάρει πρώτα την παχυλή «ευλογία»!

Αυτή η «ευλογία» από χάρη, δύναμη κι ελευθερία εκατάντησε εν πολλοίς δικτατορία, που αυταρχικά ή έντεχνα καθελώνει τους πιστούς στην παιδική, ανεύθυνη, ανώριμη κι ακίνδυνη για τους εκκλησιαστικούς «ισχυρούς» ηλικία.

Αν δεν έχει «ευλογία» ο κατώτερος κληρικός ή ο απλός πιστός για μια οφθαλμοφανώς δίκαιη πρωτοβουλία από την κορυφή της πυραμίδας, κατά φυσική ακολουθία στερείται της εμπιστοσύνης των οργάνων της και γίνεται άξιος της στυγνής περιφρόνησής των. Ουσιαστικά δηλαδή καταντάει ΑΠΟΣΥΝΑΓΩΓΟΣ!

Αυτό είναι το «θαύμα» που επιτελεί ο δεσποτισμός για να μπορεί να στέκεται όρθιος στα πόδια του και αδιαφορώντας να διατηρεί ένα νοσηρό και ανελεύθερο καθεστώς μέσα στην Εκκλησία.

Όσοι έχουμε επισημάνει την υπάρχουσα αυτή ασθένεια που ταλαιπωρεί και μηδενίζει την καλοπροαίρετη λαϊκή προθυμία για ανόρθωση των εκ-

κλησιαστικών πραγμάτων, ας μην χαιρόμαστε αυτή την ώρα πιστεύοντας ότι κάποια πρόσωπα ιερωμένων βάλονται με σκοπό ο Δεσποτισμός να καταπολεμηθεί. Απλώς κάποιοι «δεσποτάδες» της δημοσιογραφίας έχουν πάρει εντολή να εκθέσουν, όχι βέβαια άνευ λόγου, δύο, τρία πρόσωπα ιερωμένων προκειμένου κάποιος στόχος να επιτευχθεί. Και αυτός όπως ήδη φαίνεται είναι ο χωρισμός του Κράτους από την Εκκλησία!

Ας μην «ανησυχούμε» λοιπόν. Οποιαδήποτε μεταβολή κι αν γίνει μέσα στην διοίκηση της Εκκλησίας κανείς δεν έχει σκοπό να θίξει τον δεσποτισμό κάποιου ευάριθμου πλήθους αυταρχικών επισκόπων ή και κάποιων μεμονωμένων κληρικών. Η κοινωνία των «ασχυρών» πάσης ειδικότητας, πολιτικών, δημοσιογράφων, δικαστικών, πλουτοκρατών, και τηλεδιαφθορέων του Ελληνικού λαού, δεν θα επιτρέψει κάτι τέτοιο. Δεν μπορούν να εξουδετερώσουν τα «αδέλφια» τους, γιατί μετά θα πρέπει να περιμένουν την σειρά τους!

Ας χαιρόμαστε όμως, ας αισιοδοξούμε που γίνεται μια αρχή και ας δοξάσουμε τον Θεό που στην ανάγκη παραχωρεί να αποκαλυφθούν μ' αυτόν τον σκληρό και ανελέητο τρόπο, τα πυορροούντα έλκη μέσα στην Εκκλησία, επειδή εμείς ο εκκλησιαζόμενος λαός της, όχι μόνο δεν αποφασίσαμε να τα χειρουργήσουμε, αλλά από την δειλία ή την πολλή «ευσέβειά» μας, δεν τολμήσαμε ούτε να ψιθυρίσουμε την ύπαρξή τους!

Αφυπνιζόμενοι τώρα από την νηπιώδη κατάσταση που μας διατηρούσαν, μια και η υγιώς έχουσα ιεραρχία μάς βεβαιώνει ότι οι αποκαλύψεις αυτές δεν ήσαν όνειρο ή ψευδαισθήσεις, είναι ανάγκη μέσα σε όλα τα άλλα πνευματικά μας καθήκοντα να συμπεριλάβουμε και την αγάπη μας προς την Εκκλησία. Να σταματήσουμε τα αδιάκριτα χειροφιλήματα και τις δουλοπρεπείς υποκλίσεις, αρνούμενοι στο μέλλον να γινόμαστε τροφή του ρασοφόρου δεσποτισμού, του πολιτικού επαγγελματισμού, αλλά και του δημοσιογραφικού κανιβαλισμού!

Γ. Σ. Γ.

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124
Τηλ: 210 6195766,
E-mail: vgezer@cc.uoa.gr

ΚΑΙ Η ΟΛΜΕ ΣΤΟ... ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Αθήνα, 3-2-05

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Αρνητικές αντιδράσεις προκάλεσε στην εκπαιδευτική κοινότητα η απόφαση της Προϊσταμένης του 3ου Γραφείου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Αιτωλοακαρνανίας να ζητήσει να αποσταλούν ιερείς στα σχολεία αρμοδιότητάς της, με την ευκαιρία των εορτών των Χριστουγέννων, για εξομολόγηση των μαθητών.

Πέρα από τα προβλήματα που δημιουργούν τέτοιες ενέργειες στην ομαλή λειτουργία του σχολείου, παραμένει ως βασικό πρόβλημα ο έμμεσος εξαναγκασμός των μαθητών και μαθητριών των σχολείων να συμμετάσχουν στο μυστήριο της εξομολόγησης.

Θεωρούμε ότι το σχολείο πρέπει να αντιμετωπίζει με σεβασμό τις όποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις των μαθητών και των γονέων τους, οι οποίες είναι φυσικό να διαφέρουν μεταξύ τους σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία, και να αποφεύγει κάθε ενέργεια που θα μπορούσε να εκληφθεί από τους μαθητές ως προσπάθεια άμεσου ή έμμεσου προσηλυτισμού ή ως υποχρέωση συμμετοχής τους σε τελετές μιας συγκεκριμένης θρησκείας.

Το σχολείο, κατά την άποψή μας, είναι χώρος που προϋποθέτει την αποδοχή του «διαφορετικού», αποστρέφεται το δογματισμό, καλλιεργεί την απροκατάληπτη γνώση και την αναζήτηση της αλήθειας, προάγει τον πλουραλισμό των ιδεών και απορρίπτει τη μισαλλοδοξία και τις διακρίσεις.

Είναι τόσο δύσκολο, άραγε, να αποδεχτεί και να σεβαστεί η ελληνική πολιτεία αυτό που, κατά τα άλλα, διεκδικούσαμε και εξακολουθούμε να διεκδικούμε επί πολλά χρόνια για τα Ελληνόπουλα της διασποράς, δηλαδή, την πλήρη και έμπρακτη εφαρμογή των δικαιωμάτων του παιδιού, όπως αυτά καταγράφονται στις διεθνείς δικηρύνσεις και συμβάσεις;

Επειδή δε ζούμε σε κάποιο θεοκρατικό καθεστώς και το Σύνταγμα καθιερώνει την ανεξιθρησκία και την ελευθερία της συνείδησης, απαιτούμε να απαλλαγεί το ελληνικό σχολείο από τέτοιες παρεμβάσεις και να γίνει σεβαστή από όλους η αυτονομία του εκπαιδευτικού έργου και η θρησκευτική ελευθερία των μαθητών. Εκτιμούμε ότι απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό

(Συνέχεια στην σελ. 4)

Αρχή Τριωδίου - αρχή μετάνοίας

(Συνέχεια από την σελ. 1)

βολή αυτή και να εμβαθύνουμε στα πλούσια και σωτήρια νοήματά της, σίγουρα λίγα θα καταφέρναμε να πούμε, άνευ του κατάλληλου φωτισμού και βιώματος.

Ὁ ΤΕΛΩΝΗΣ

Εν τούτοις θα προσπαθήσουμε να αγιγίσουμε ένα μόνο σημείο της που νομίζουμε πως είναι επίκαιρο και αναγκαίο για την μετέπειτα πορεία μας ως μελών της Εκκλησίας του Χριστού.

Σε κάποιο άλλο σημείο στο Ευαγγέλιο ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός αναφερόμενος στην Σαμαρείτιδα της λεεί: «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ιωαν. δ' 24). Αυτό, δηλαδή, που χαρακτηρίζει τον αληθινό προσκυνητή, τον αληθινά προσευχόμενο, τον αληθινό και πραγματικό χριστιανό, είναι η αληθινή και ειλικρινής στάση που έχει τόσο απέναντι στον Θεό όσο και απέναντι στον «αδελφό του Θεού τον ελάχιστο», τον συνάνθρωπό του. Και τι σημαίνει αληθινή σχέση με τον Θεό και με τον συνάνθρωπο;

Αυτό ακριβώς μας το δείχνει πραγματικά ο Χριστός μας στην παραπάνω παραβολή. Ο Φαρισαίος δηλαδή, ζούσε σε έναν φανταστικό ψεύτικο κόσμο που ο ίδιος είχε με τα χρόνια πλάσει μέσα του, σε έναν κόσμο ηθικισμού και όχι ηθικής, σε έναν κόσμο τύπου και όχι ουσίας, σε έναν κόσμο ψεύδους και όχι αληθείας. Μέσα από το πρίσμα αυτό ο μεν Θεός του ήταν ουσιαστικά αχρείαστος μια που ο ίδιος «δεν είχε ανάγκη ιατροῦ», ο δε συνάνθρωπός του ήταν γι' αυτόν το κατακριτέον παράδειγμα προς αποφυγήν.

Αντίθετα, ο τελώνης συναισθανόμενος το βάρος των πολλών όντως αμαρτιών του, με ταπεινώση ζητούσε την βοήθεια και την συγχώρεση από τον Θεό, καταθέτοντας εν αληθεία το αμαυρωμένο από την αμαρτία κατ' εικόνα του, ενώ με κανέναν τρόπο δεν αποστράφηκε τον συνάνθρωπο του, σαν αυτός να είναι καλύτερος.

Αυτός είναι ο πραγματικός, αληθινός προσκυνητής και προσευχόμενος, γι' αυτό και ο Χριστός μας τον δικαιώνει. Σοφότατα, λοιπόν, η παραβολή αυτή, διαβάζεται στην αρχή της περιόδου του Τριωδίου, όπως το έχουν θεσπίσει οι άγιοι Πατέρες μας, διότι μας βάζει το πιο βασικό θεμέλιο μπροστά στα μάτια μας. Την αληθινή εκκλησιαστική ζωή, την αληθινή σχέ-

ση μας με τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας.

Μας ζητάει λοιπόν ο Θεός να αποβάλουμε τον ψευδή εαυτό μας, τον ψευδή κόσμο μας, και να ενδυθούμε τον γνήσιο, τον αληθινό. Γνωρίζει η συνείδησή μας το τι είναι ψευδές μέσα μας, και το αν είμαστε πραγματικά αληθινοί χριστιανοί. Αν ζούμε την Εκκλησιαστική ζωή ως «σώμα Χριστού», ως «μέλη εκ μέρους».

Όσον αφορά λοιπόν, τις προσωπικές μας αμαρτίες, δηλαδή, τον προσωπικό μας ψευδή εαυτό, οφείλει ο κάθε ένας μας να προσπαθήσει με τα μυστήρια της Εκκλησίας μας, την εξομολόγηση και την Θεία Κοινωνία, να τα αποβάλει ως ξένα σώματα, που δεν ταιριάζουν με το αληθές και το γνήσιο της ανθρωπίνης υπάρξεως μας.

Πέρα όμως από τις προσωπικές αμαρτίες, που λίγο ή πολύ, οι περισσότεροι χριστιανοί ζώντας σε μια διαιρητική και ανακαινιστική διαδικασία κάθαρσης και μετάνοίας, προσπαθούμε να τις αποβάλουμε, υπάρχουν και οι συλλογικές αμαρτίες, αυτές δηλαδή που διαπράττουμε ως σώμα, ως σύνολο μέσα στην Εκκλησία. Και η σημαντικότερη απ' αυτές δεν είναι άλλη από το ψευδές εκκλησιαστικό βίωμά μας, που είναι γέννημα του Δεσποτισμού που στις μέρες μας έδειξε πλέον και το πραγματικό του πρόσωπο.

Ζούμε τόσα χρόνια σε μια ψευδή εκκλησιαστική κατάσταση, που ορισμένοι από τους επισκόπους της Εκκλησίας μας, ως ΔΕΣΠΟΤΕΣ φερόμενοι, αποστασιοποιούνται από τους απλούς κληρικούς και τον λαό του Θεού, και αντί να είναι διάκονοί του, κατά πως τους θέλει ο Θεός, γίνονται εκείνοι που κατακυριεύουν και κατεξουσιάζουν αυτόν.

Από την άλλη μεριά, έχουμε δημιουργήσει και εμείς ο λαός και ο απλός κλήρος ένα φανταστικό «πνευματικό» εκκλησιαστικό περιβάλλον, στο οποίο κανείς δεν αντιδρά, κανείς δεν «κρίνει» κανέναν, παρά μόνο όλοι έχοντας την αρετή της «σιωπής» και της «ταπεινώσης» συμβάλουμε εποικοδομητικά στο να ευδοκιμούν τέτοιες ψευδείς καταστάσεις μέσα στην εκκλησία μας, που πλέον έφτασαν στο απροχώρητο.

Καλούμαστε λοιπόν ως Εκκλησία, ως σώμα Χριστού, μετανοώντας, να αποβάλουμε κάθε τι το ψευδές, κάθε τι που δεν ταιριάζει με την αληθινή ζωή του Χριστού μας. Και πρώτ' απ' όλα οι επίσκοποι και ο κλήρος τον Δεσποτισμό τους, όπου αυτός υπάρχει και εκφράζεται και βιώνεται, ο δε λαός του Θεού και ο απλός κλήρος να πάψει να κολακεύει, να συντηρεί και να γιγαντώνει με την αδιαφορία του αρρωστημένες δεσποτικές καταστάσεις, όπως αυτή των ημερών μας.

Αυτή είναι η μετάνοια που πρέπει να κάνουμε ως Εκκλησία, ώστε να

αποβάλουμε τον κύριο «όγκο» από το σώμα της. Η δε «ευπερίστατος αμαρτία» κατά τον Απ. Παύλο, εντάσσεται στην προσωπική πνευματική εργασία και μετάνοια του καθενός.

Εν όψει, λοιπόν της έναρξης του Τριωδίου, και λαμβάνοντας υπόψη τα συνταρακτικά εκκλησιαστικά γεγονότα, τα σχετικά με την διαφθορά, ας κάνουμε σοβαρά την αυτοκριτική μας, ως εκκλησία, και ας στραφούμε προς την παράδοση των αγίων πατέρων μας που τόσο σοφά και εμπεριστατωμένα edίδαξαν και έδειξαν με το παράδειγμά τους.

Μόνον έτσι θα αποβάλουμε το «Ψευτορωμαίικο» από την πατρίδα μας και την Εκκλησίας μας, που προφήτεψε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός και θα επανέλθουμε στο πραγματικό «Ρωμαίικο», στο αληθινά ορθόδοξο Εκκλησιαστικό βίωμα.

Β. Γ. Γ.

ΚΑΙ Η ΟΛΜΕ ΣΤΟ... ΠΑΙΧΝΙΔΙ

(Συνέχεια από την σελ. 3)

είναι ο χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος (η υπογράμμιση δική μας).

Καλούμε όλους τους θεσμικούς φορείς και τους εκπαιδευτικούς παράγοντες να περιφρουρήσουν με κάθε τρόπο την παιδαγωγική διαδικασία στα σχολεία από οποιαδήποτε απόπειρα ιδεολογικού καταναγκασμού και χειραγώγησης.

Καλούμε, τέλος, την ηγεσία του ΥΠΕΠΘ να ανακαλέσει όλες τις εγκυκλίους που επιτρέπουν να γίνονται παρεμβάσεις όπως αυτή της Προϊσταμένης του 3ου Γραφείου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Αιτωλοακαρνανίας.

(Από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ)

Σ.Σ. Το σχολείο θα πρέπει να σέβεται πάνω απ' όλα την Αλήθεια και να μην την θυσιάζει προκειμένου να δείξει συμπάθεια στις όποιες άλλες θρησκευτικές πεποιθήσεις. Διαφορετικές συμπεριφορές δεν συνιστούν μορφωτικό επίπεδο διδασκόντων, αλλά πνευματική δυσκαμψία και τη βολική λύση του «οδοστρωτήρα».

Αν έχει πεισθεί η εκπαιδευτική κοινότητα ότι η Αλήθεια την ελευθέρωσε μέσω των Ελληνορθόδοξων Μαρτύρων και Αγωνιστών, ευχόμενα να μην παραστεί η ανάγκη να μετεκπαιδευτεί και αυτή κάποια ώρα, όπως «μετεκπαιδεύεται» σήμερα και η διοίκηση της Εκκλησίας...

Όσον αφορά τον χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας, αυτό είναι το καινούργιο σύνθημα που εκφράζεται από κάποιες κοινωνικές ομάδες και επώνυμα πρόσωπα, και δεν είναι Ελληνικής έμπνευσης, αλλά Ελληνικής εργολαβικής προθυμίας...